

[Lis Starcke]

det blot er nogle få eksempler på, hvad kommissoriet rummer. Det er ikke så mærkeligt, at man ikke kan nå at blive færdig.

Nu læser vi i redegørelsen, at der er kommet to nye bekendtgørelser om udlændinges adgang til og ophold i Danmark. Hvis vi har fået dem, er det undgået min opmærksomhed. Jeg synes ellers nok, det ville have været nyttigt, om vi kunne have set dem igennem for denne debat.

Jeg mener, at retssikkerheden og også indvandrernes egen fornemmelse af at være under retsbeskyttelse er noget af det allervigtigste i vores indvandrerpolitik. Jeg er bange for, at dette kommissorium står i vejen, og det tror jeg også ministeren føler, siden der har været flere drøftelser med fremmedlovudvalgets formand for at vurdere muligheden for at få delbetænkninger, som kan omsættes i lovforslag. Det vil jeg ønske må blive resultatet, for selv om udvalget søger at fremskynde arbejdet, bliver der ikke lovet os noget resultat i denne samling.

Ministeren siger yderligere, at det er regeringens grundopfattelse, at afgørende ændringer i udlændingelovgivningen må afvente afslutningen af fremmedlovudvalgets arbejde, og det synes jeg er meget frustrerende. Så bliver vi trøstet en lille smule med den omtalte domstolskontrol ved udvisninger, og det mener jeg også nok er noget, som er meget vigtigt, for vi har jo set flere grimme eksempler på uhensigtsmæssige udvisninger, hvoraf dog heldigvis en del er blevet standset.

Ministeren bruger udtrykket »overveje« mange gange i denne redegørelse, og det er et ord, som jeg synes er uheldigt. Jeg synes, at vi skulle være kommet væk fra overvejelsernes stadium og ind i handlingens. Jeg håber, at det lader sig gøre.

Retsforbundet ser bl.a. gerne, at det ikke er fremmedpolitiet, der skal tage stilling til opholdstilladelse eller en eventuel nægtelse deraf, som jo reelt virker som en udvisning. Det kan ikke undgås, at indvandrerne, der hører om fremmedpolitiet, føler det som en diskriminering, føler det, som om de er en slags kriminelle, fordi de skal kontrolleres af fremmedpolitiet. Kan der dog ikke snart findes en løsning på dette forhold?

Lad mig ellers sige, at retsforbundet billiger den menneskelige og roligt afvejende holdning, som redegørelsen er udtryk for. Der er nogle enkelte passager, som vi er

yderst tilfredse med – det har været nævnt for her – og det er bl.a. erklæringen om, at de fastboende udlændinge ikke begår kriminelle handlinger i højere grad end danskere. Det er nødvendigt, at det høres både af danskerne og af udlændingene, fordi man alt for hyppigt har set det modsatte fremsat, at der findes en højere kriminalitet blandt indvandrerne.

Den anden erklæring, som vi er glade for, går ud på, at enhver tale om misbrug af vore sociale ordninger er uden hold i virkeligheden. Også det skal hele befolkningen, udlændingene og vi, lægge mærke til.

Jeg tror, at alle er enige om, at hele uddannelsesspørgsmålet er umådelig vigtigt, både for integrationen, for forståelsen af det danske samfund, for selvtilliden hos indvandrerne og for den senere faglige dygtighed og muligheden for arbejde og for at få en højere levestandard. Det ser ud til, at der nu er kommet noget mere ro over skoleforholdene, selv om der stadig er store vanskeligheder. Det er ikke mindst på grund af sprogvanskeligheder, og fordi der er utilstrækkeligt med tosprogede lærerkræfter.

Jeg synes, det har været meget nyttigt at få denne betænkning fra lærerne i Københavns amt, for det er jo det amt, hvor der findes flest indvandrerbørn, hvorfor det er meget nyttigt at læse om de allerede indvundne erfaringer og måske ikke mindst om de handlingsforslag, som lærerne på allersidste side kommer med som afslutning på den meget velformulerede betænkning. Jeg ved godt, at alle de foreslåede hjælpeforanstaltninger, som jeg ikke skal komme ind på, fordi alle partierne har læst om dem, koster, men jeg vil stadig hævde, at somme tider sparer man de forkerte steder. Jeg mener, der her er et område, hvor man ikke burde spare.

Så har det været nævnt – jeg tror også, ministeren gør det – at specialisterne ikke er helt enige om, hvor fremtrædende en rolle modersmålsundervisningen skal spille, men jeg finder det i alt fald nyttigt, at der er gjort opmærksom på faren ved ikke at kunne sit modersmål godt nok, før man går i gang med et andet sprog, og også på det hensyn, man må vise, for at indvandrerne kan bevare deres sproglige, kulturelle og religiøse særpræg, som er så betydningsfuldt for hele deres identitetsfornemmelse.